

INDHOLD

Første del: PERSPEKTIVER

1. En invitation til at eksperimentere	11
2. At følge rabbiens vej	25
3. At skabe rum for en fælles praksis	39
4. Visionen og de åndelige øvelser	55
5. Hvordan praksis forandrer os	69
6. At starte og lede gruppeeksperimenter	83

Anden del: PRAKSIS

7. Eksperimenter med identitet	101
8. Eksperimenter med formål	121
9. Eksperimenter med tryghed	137
10. Eksperimenter med fællesskab	149
11. Eksperimenter med frihed og fred	167
Afslutning: Vov at leve fuldt ud	185

Studieguide	191
Appendiks 1-8	195
En tak til	219
Om ReIMAGINE	221

1

EN INVITATION TIL AT EKSPERIMENTERE

Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen. Men enhver, som hører disse ord og ikke handler efter dem, skal ligne en tåbe, der har bygget sit hus på sand. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og slog imod det hus. Og det faldt, og dets fald var stort.

(Matthæus 7,24-27)

FOR NOGLE år siden inviterede jeg en gruppe venner med i et dristigt eksperiment, hvor vi hver især skulle sælge eller give halvdelen af vores ejendele væk og donere fortjenesten til organisationer, der arbejder med at udrydde fattigdom i verden. Vi var inspirerede af Jesus' ord om ægte tryghed og overflod og besluttede, at et eksperiment ville være en konkret måde at udforske, hvilke konsekvenser hans undervisning kunne få i vores dagligdag. Jesus sagde engang til sine disciple: „Sælg jeres ejendele og giv til de fattige“ (Lukas 12,33), og når folk spurgte Johannes Døber, hvordan de skulle reagere på Guds riges virkelighed, så sagde han: „Den, der har to kjortler, skal dele med den, der in-

gen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså“ (Lukas 3,11). Vi kaldte vores eksperiment *Have2Give1*.

Til vores store forundring var der mere end tredive mennesker, der meldte sig som deltagere, og sammen lagde vi planer for, hvordan vi kunne sælge vores ting for at hjælpe de fattigste mennesker i verden. Nogle af vores venner brugte mere end en time bare for at nå frem til vores projektmøder. De følgende otte uger skilte vi os systematisk af med vores ting – hver uge indsamlede vi forskellige genstande for at sælge dem, give dem væk eller genbruge dem. En uge var det bøger og musik, en anden uge tøj og husholdningsapparater. Alle havde spørgsmål, de blev nødt til at tage stilling til. *Kan jeg beholde min nips-samling? Skulle jeg sælge nogle af mine smykker på auktion? Har jeg virkelig brug for tre cykler?* Det var opmuntrende at se, hvordan vores ting – som for en stor dels vedkommende alligevel bare samlede støv – kunne sælges og blive til mad og hjælp til sultne mennesker. Da vi solgte vores biler, antikviteter og cykler, fandt vi ud af, at mange af de ting, vi troede, var så smukke og værdifulde, faktisk næsten var værdiløse. Nogle af os kom til at tænke over, hvorfor vi blev ved med at købe så mange ting, vi egentlig ikke havde brug for eller brugte – som for eksempel udsalgstøj, der stadig hang i skabet med prismærke på. En lørdag holdt vi et lop-pemarked og satte et skilt op, hvor der stod, at alle indtægter ville gå til nødhjælp for ofrene for tsunamien i Indonesien. Det, der ikke blev solgt, gav vi til en lokal genbrugsbutik.

Alle disse aktiviteter førte os til mere omfattende spørgsmål om vores hjerters indstilling til penge, ejendele og forbrug. En aften besluttede vi, at det ville være en god idé at fortælle hinanden, hvor meget vi hver især tjente, og hvordan vi brugte pengene. Vi dykkede dybere ned i, hvad Jesus sagde om Guds overflod, og blev udfordrede af, at hans undervisning er en undergravende kritik af mange af vores almindelige overbevisninger og adfærdsmønstre. Vi lavede en liste for at opsummere de ting, vi havde beskæftiget os med: tilfredshed, taknemlighed, enkelhed, overflod, sparsommelighed, gavmildhed og tillid. Vi besluttede at offentliggøre noget af det, vi var i gang med at lære, ved at trykke postkort med følgende påstand:

*Det er muligt at leve på en ny måde.
Sælg jeres ejendele og giv pengene til de fattige.
For hvor jeres skat er, vil også jeres hjerte være.
Bed og I vil få,
søg og I vil finde
tilfredshedens hemmelighed.*

På den anden side af postkortet var der et billede af en hånd, der holdt en mønt. Vi limede 3000 fem-ører fast på kortene, og om formiddagen på „sorte fredag“ (dagen efter thanksgiving og årets travleste indkøbsdag i USA) delte vi dem ud til forbipasserende på Union Square – et populært sted at handle ind i San Francisco. Midt i menneskemængden, der hastede rundt for at købe gaver, og blandt de hjemløse, der tiggede om småpenge, begyndte vi at råbe: „Byttepenge, vi har byttepenge, kom og få byttepenge!“ De travle handlende maste forbi – nogle af dem ville ikke have byttepenge, mens andre spurgte, hvorfor vi delte penge ud. „Fordi vi tror, der er en anden måde at leve på – rundhåndet, tillidsfuldt og gavmildt,“ svarede vi.

Gennem *Have2Give1*-projektet blev tusinder af dollars omfordelt, og alle os, der var med, oplevede mere enkelhed i hjertet – og fordelene ved mindre rod. Vi var overraskede over, hvor stærk en relation vi fik til en broget flok mennesker, som vi knap nok kendte, da vi begyndte eksperimentet. At arbejde sammen på et intensivt projekt gav tilsyneladende en tæt samhørighedsfølelse på rekordtid. Og vi var ikke bare sammen om ideer eller ritualer – nu havde vi en fælles historie at fortælle. For mange af os satte dette og de efterfølgende eksperimenter gang i en kædereaktion af begivenheder, der fortsat former retningen for vores liv. Nogle af os sagde vores job op eller flyttede til fattige kvarterer i byen. Andre er sluppet ud af gæld, er blevet forsonet med deres familie, kommet ud af afhængighed eller har erfaret en markant indre helbredelse. Mange af os har oplevet en stærkere følelse af identitet, mening, tryghed og fred. Der har været mange oplevelser af at have gjort noget for første gang: delt et måltid med en hjemløs, skrevet et digt, fortalt nogen om et dybt indre sår.

Det, der skete, da vi udførte et konkret eksperiment var, at vi kom ud af vores hoveder og ind i vores kroppe. Vi var nødt til at være ærlige om de virkelige kampe i vores liv, og det hjalp os til at lære noget om kraften i at handle solidarisk. Gradvist begyndte vi at forstå, at vi kan forvente denne forvandling, når vi lader Jesus være vores *Rabbi*. Men det, der overraskede os mest, var, hvor ivrige vores venner var efter at gøre noget sammen med os. Det var som om, de bare havde ventet på, at der var nogen, der ville spørge.

Have2Give1 viste sig at blive begyndelsen på det, der er blevet et dynamisk fællesskab af mennesker, som tager chancer sammen for at udforske, hvordan vi kan integrere Jesus' undervisning i vores dagligdag. Hvert år har vi en række gruppeeksperimenter – endagsaktioner, weekendretræter, fire til seks ugers eksperimenter og projekter i større målestok. Hundredvis af mennesker har været en del af eksperimenterne i og omkring San Francisco, og grupper i andre byer over hele verden er blevet inspirerede til at skabe deres egne eksperimenter. Denne bog er et forsøg på at dele, hvad vi har lært, med endnu flere.

JESUS-DOJOEN

Der er rigtig mange mennesker, der ønsker at leve et liv, som Jesus levede det – et liv, der er dybt åndeligt, som er relateret til vores behov og er gode nyheder for vores verden. Men mange af vores metoder til åndelig vækst er individualistiske, taler kun til vores hoveder eller har ikke noget at gøre med vores dagligdag. Vi oplever ganske enkelt ikke den forvandling, som vi kan se har været resultatet af Kristus-fænomenet op gennem historien. Hvis Jesus af Nazaret udlevede og underviste om en revolutionerende måde at elske på, fyldt med helbredelse og håb, så har vi brug for en vej, hvor vi kan erfare dette midt i dagligdagens trummerum. Kort sagt tror jeg, vi har brug for at genfinde nærhed og handling i vores åndelige praksis. Måske er det, vi har brug for, en form for discipelskab, der mere ligner en karateklub end en mødesal. Med denne bog håber jeg at kunne tilbyde en praktisk tilgang til åndelig dannelse, der tager Skriften al-

vorligt, er handlings- og fællesskabsorienteret, eksperimenterende, og som har forbindelse til udfordringerne og mulighederne i den virkelige verden.

Udover ønsket om at leve i Guds overflod, så var motivationen til at starte *Have2Give1* vores frustration over de metoder til åndelig dannelse, vi kendte bedst. Mange af os havde i årevis været steder, hvor der var god undervisning, eller været i mindre grupper, hvor vigtige emner blev diskuteret, og der var en høj grad af åbenhed og ærlighed. Men det, vi i virkeligheden signalerede gennem de måder, vi samledes på, var, at tænkning og tale og kundskab ville føre til forvandling. Jeg tænkte på, hvad der ville ske, hvis vi i stedet for at tale om bøn rent faktisk bad; eller hvad hvis vi samtidig med at vi læste om Guds forkærlighed for retfærdighed også tog os af de behov, mennesker omkring os har? Eller hvad hvis vi, i stedet for bare at fortælle hinanden om de kampe vi står i, forpligtede os på en vej, der fører til forandring? Det var som om, den manglende ingrediens var en kultur, der opmuntrer til ærlighed, inviterer os til fællesskab og flytter os fra information til fælles handling og praksis.

Da jeg var yngre, tilbragte jeg noget tid sammen med filosofen og teologen Dallas Willard, der ofte sagde, at hvis vi ville erfare Guds rige, så skulle „en gruppe mennesker mødes og ganske enkelt forsøge at gøre de ting, Jesus instruerede sine disciple i at gøre“. Vi kommer ikke ind i Guds rige bare ved at snakke om det eller høre en prædiken mere om det. Vi bliver nødt til at eksperimentere sammen for at finde ud af, hvordan vi kan leve Jesus' undervisning ud i vores egne liv. Når jeg talte med mine venner, begyndte jeg at sige: „Det virker som om, vi har brug for et rum, hvor vi kan arbejde med Jesus' visioner og undervisning i det virkelige liv.“ Det japanske ord *dojo*, der ofte bruges om en øvelsesplads for kampsport, betyder egentlig „et sted, hvor du lærer vejen“. Det er et aktivt læringsmiljø, hvor deltagelse er forventet. Teoretisk set kunne man lave en *dojo* for en hvilken som helst aktivitet. Man kan lave en strikke-*dojo*, en madlavnings-*dojo*, en karate-*dojo* – eller en Jesus-*dojo*.

Da jeg først begyndte at bruge udtrykket *Jesus-doj*, sendte en af mine venner mig en lille porcelænsfigur af en Jesus i karate-

dragt, der lærte en dreng og en pige at sparke og slå. Det var ment som en morsomhed, men figuren mindede mig om den aktive og legemliggjorte vej, Jesus inviterer os ind på. Jesus afslørede sit forhold til Gud over for sine disciple ved at sige: „Jeg er vejen,“ og tilbød en ny måde at leve på gennem sit eksempel, sin undervisning og sit offer (Johannes 14,6). Som rabbi underviste han sine disciple ved at invitere dem til at ændre deres liv på dramatisk vis – at vove nye måder at være på og handle på. Gennem overgivelse og praksis forventede Jesus, at hans disciple ville blive som ham (Lukas 6,40). De første disciple kaldte sig faktisk for „dem, der følger Vejen“ (ApG 24,14), hvilket tyder på, at de betragtede en lærlingestilling hos Jesus som en rigtig måde at tro og leve på – det, vi med et fint ord kan kalde *ortopraksis*. Så en Jesus-dojō er et sted, hvor en gruppe mennesker kæmper med at integrere Jesus' undervisning i deres dagligdag ved hjælp af eksperimenter og en fælles praksis.

Hvis vi skal give en mere præcis definition, så er en Jesus-dojō eller et praktiserende fællesskab (1) et eksperiment, (2) inspireret af Jesus' liv og undervisning, (3) hvor en gruppe mennesker sætter tid og energi af til en række praksisser, (4) i dialog med reelle behov i samfundet og hos dem selv, (5) og reflekterer over, hvordan disse erfaringer kan forme livets fortsatte rytme. De fleste af os har haft forvandlende oplevelser, der afspejler essensen af det, jeg beskriver her. Denne bogs intention er at hjælpe læserne med at blive mere bevidste om denne proces og mere bevidste om at skabe steder med større forvandlende potentiale.

Jeg bruger udtrykket „et praktiserende fællesskab“ til at beskrive det gamle og vedvarende historiske fænomen, at mennesker følger Jesus, så det får konsekvenser for hele deres liv. Det er den måde, disciple af Jesus altid er blevet formet på. Da Jesus proklamerede, at Guds rige var nært forestående, var det et svar fra hele personen, han spurgte efter: „Omvend jer og tro på evangeliet“ (Markus 1,15). Eugene Petersons dynamiske parafrasering understreger, at denne tekst er en opfordring til handling: „Så er det nu! Guds rige er her. Ændr jeres liv og tro på budskabet.“ Med andre ord: forestil jer hele jeres liv på ny – for der er en ny måde at være menneske på. De, der først hørte budskabet, begyndte at ændre

deres liv markant i overensstemmelse med Jesus' instruktioner. Da Jesus for eksempel havde lært sine disciple at sælge deres ejendele og give til de fattige (Lukas 12,33), ser vi senere, at det er lige præcis, hvad de gør: „De solgte deres ejendom og ejendele og delte det ud til alle efter enhvers behov“ (ApG 2,45). Sammen skabte de en fælles kultur – et praktiserende fællesskab, hvor forvandling af hele livet var forventet og blev bakket op af de andre.

Jesus underviste med en unik autoritet i overbevisning om, at hans undervisning svarede direkte til livet, som det i virkeligheden er. Han legemliggjorde og præsenterede ikke en teoretisk konstruktion, men en vej til at blive fuldt ud menneskelig og opmærksom på vores skaber. Jesus arbejdede tilsyneladende ud fra princippet „prøv det, før du køber“ – som når man får gratis smagsprøver i en gårdbutik. Han inviterede dem, der var skeptiske over for hans budskabs guddommelige oprindelse, til at afprøve sin undervisnings kraft gennem eksperimenter i lydighed – sikker på, at sandheden i hans undervisning kunne bevises gennem erfaring: „Den, der vil gøre [Guds] vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv“ (Johannes 7,17). Jesus' måde at leve på kan afprøves gennem direkte erfaring og må praktiseres for at blive forstået. Gennem en fælles praksis kan vi finde ud af, om Jesus' undervisning er sandheden om livet som menneske. I den kendte lignelse om den kloge og den tåbelige bygmester tydeliggør Jesus, at det ikke blot er en mulighed at omsætte undervisningen til praksis – det er forskellen mellem tryghed og ødelæggelse (Matthæus 7,24-27).

DERFOR HAR VI BRUG FOR STEDER TIL AT PRAKTISERE OG EKSPERIMENTERE

For tyve år siden, da jeg gik på college, ville de studerende fra min generation, der var mest optaget af Jesus, være præster, missionærer eller på anden måde engagere sig i kirkelige organisationer. Mens vi spurgte os selv og hinanden om, hvordan vi kunne få mennesker til at komme til at tro på Jesus og *forberede sig på døden*, spørger collegestuderende i dag snarere: „Hvordan kan

jeg være som Jesus og *ændre verden?*“ Jeg hører jævnligt unge mennesker, jeg møder eller arbejder sammen med, udtrykke deres passion for Gud mere holistisk:

„Jeg vil arbejde med forældreløse, aidsramte børn i Afrika“

„Jeg vil bo i et værdibaseret fællesskab“

„Jeg vil være forsvarer for udsatte mennesker og bekæmpe menneskehandel“

„Jeg vil arbejde for bedre forhold i kvarterer med sociale problemer“

„Jeg vil lave film, male billeder og skrive historier“

„Jeg vil sætte en stopper for handel med mennesker“

„Jeg vil plante en have og leve mere enkelt“

„Jeg vil lære at være opmærksom på Guds nærvær hele tiden“

„Jeg vil stifte en etisk ansvarlig teknologisk virksomhed“

Grænserne for vores forståelse af, hvad det vil sige at søge Guds rige „som i himlen således også på jorden“ udvider sig radikalt, hvilket også er nødvendigt. Denne ændring er ikke forbeholdt yngre mennesker. Folk i alle aldre og med alle kulturelle baggrunde tiltrækkes af en spiritualitet, der er mere holistisk, integrerende og socialt engageret. I de senere år har stadig flere „mentalt tjekket ud“ eller har helt forladt de kristne sammenhænge, de har været en del af, fordi de har følt, at disse grupper faktisk ikke hjalp dem til tro eller leve bedre. Selvom det måske er fristende og bekvemt at give kirkeledere eller strukturer skylden, tror jeg, at den udbredte utilfredshed er et symptom på større udfordringer, vi står over for som samfund. Den teknologiske udvikling, bombardementet med information og den stadig større mobilitet har skabt en følelse af uligevægt og social fragmentering. Kirken kæmper – i lighed med alle andre sociale institutioner – med, hvordan den skal agere i en altid online mobil/global kultur i hastig forandring.

Som et resultat af disse ændringer er en ny bevidsthed ved at bryde frem – en måde at se verden og os selv på, der er mere holistisk, integrerende og økologisk. Dette forklarer, hvorfor nogen for eksempel kan finde på at knytte en forbindelse mellem at elske Gud og – i lyset af uligheden i verden – begynde at ar-

bejde hen imod en enklere livsstil. Vi bliver mere og mere opmærksomme på, hvordan kroppen, sindet og ånden er forbundet, og hvordan vores individuelle valg betyder sundhed eller lidelse for andre – deriblandt fremtidige generationer og jorden selv. For denne bevidsthed er synd ikke kun et individuelt problem, men viser sig også i den ødelæggelse, vi ser i alle dimensioner af livet – fra brudte relationer over økonomiske konkurrencer til forurenede drikkevand. Med „økologisk“ mener jeg ikke bare bevidsthed om vores afhængighed af naturen, men en mere grundlæggende måde at tænke på, en tænkning, der længes efter helhed, genoprettelse og frelse for alle dele af skaberværket. Vores stadig mere integrerede perspektiv får os til at sukke højere efter den holistiske frelse, der er lovet os (Rom 8,22). Vi længes efter det tidspunkt, hvor vi kan sige: „Verdensherredømmet er nu vor Herres og hans salvedes“ (Åb 11,15).

Forandringer i vores samfund og i vores bevidsthed rejser nye spørgsmål om, hvad det vil sige at være tro mod Jesus og hans måde at leve på, og hvordan vi skal forstå den historie, der udfolder sig i de jødisk-kristne skrifter. Vi kommer med nye spørgsmål til gamle traditioner og tekster. I stedet for primært at spørge: „Hvordan kommer jeg i himlen efter døden?“ spekulerer flere af os over: „Hvordan vil det se ud, hvis vi skal forsøge at være opmærksomme på Gud og på Guds formål i nuet?“ Vi genfinder den holistiske og integrerende natur, som det evangelium, Jesus forkyndte, har – „de gode nyheder om riget“ (Lukas 16,16). Jesus talte hele tiden om et rige, karakteriseret af kærlighed, der både er nærværende og under udvikling. Han inviterede sine efterfølgere til at „søge riget“ og bede om, at riget måtte komme „som i himlen således også på jorden“. Han inviterer os til en måde at leve i riget på, hvor vi får kraft til at leve uden bekymring, frygt eller begær, til at elske vores fjender og forsone os med hinanden, til at leve i gavmildhed og tillid og til instinktivt at tage os af dem, der er sultne, tørstige, syge, nøgne og ensomme.

En ændret bevidsthed rejser også nye spørgsmål om evangelisering og det kristne vidnesbyrd. I en holistisk orienteret kultur bliver skeptiske mennesker i mindre grad overbevist af rent rationelle argumenter og ser mere på, om kristen tro og praksis rent

faktisk gør en positiv forskel i et menneskes liv. Når vi kender evangeliets løfter om forvandling, så er det rimeligt at spørge, om et menneske, der hævder at have en relation til Jesus, udviser mere fred og mindre stress, håndterer kriser med mere nåde, oplever mindre frygt og nervøsitet, er gladere, overvinder vrede og afhængighed, har mere berigende relationer, udøver mere barmhjertighed, lever mere målrettet og elsker mere frygtløst. I en hvilken som helst kultur, men særligt én, der længes efter holistisk samhørighed, er det mest overbevisende argument for den kristne tro et fællesskab, der praktiserer Jesus' måde at leve på ved at søge et fælles liv i kærlighedens rige (Johannes 13,35).

Men alligevel er der i vores samfund en enorm kløft mellem den radikale kærlighed, Jesus underviste om og udlevede, og den gennemsnitlige kristnes erfaring og omdømme. Vi oplever simpelthen ikke den forvandling af hele mennesket, som vi instinktivt længes efter (og som en betragtede verden forventer at se). Det tyder på, at vi har brug for en fornyet forståelse af evangeliet og mere effektive tilgange til discipelskab. Selvom vores forståelse af evangeliet er ved at blive mere holistisk, så kommer det ikke fuldt ud til udtryk i vores mest udbredte åndelige praksisser. Vi kan blive frustrerede over det og blive kritiske – eller vi kan, inspirerede af en større vision af riget, blive kreative. Jeg tror, at det vi har brug for, særligt i denne overgangstid, er eksperimenterende fællesskaber – kreative rum, hvor vi føler os frie til at stille spørgsmål og tage chancer sammen, med det formål at følge Vejen.

ET NYT PERSPEKTIV PÅ JESUS

Kort tid efter vi begyndte vores første gruppeeksperimenter, deltog jeg i en stor konference for kirkeledere. Under en pause præsenterede en ældre herre sig for mig og spurgte: „Hvad laver du så til daglig?“

„Jeg hjælper mennesker med at praktisere Jesus' undervisning,“ svarede jeg.

Forvirret spurgte han: „Har dit arbejde noget med kristendommen at gøre?“

Jeg var lamslået, og min første tanke var, hvorfor jeg dog skulle befinde mig på en konference for præster, hvis jeg ikke var kristen? Derefter kom jeg til at tænke over, hvad der er sket med vores forståelse af, hvad det vil sige at være kristen, hvis det bliver betragtet som noget mærkeligt at hjælpe mennesker med at udleve Jesus' undervisning.

Den ligefremme præst og jeg var snublet ind i en historisk diskussion, hvor Jesus enten er en klog rabbi eller en messiansk frelser. Var Jesus en viis lærer, vi skal beundre og efterligne, eller en frelser, vi skal tro på og tilbede... eller begge dele?

Både i akademiske kredse og i populærkulturen bliver disse to forsimplede syn på Jesus ofte sat op mod hinanden. Det ene syn betragter Jesus som en utrolig klog rabbi, der er kendt for sin etik og barmhjertighed, mens miraklerne, opstandelsen og hans påstand om at være messias enten bliver nedtonet eller forkastet. Det andet syn præsenterer Jesus som en frelser, hvis død og opstandelse bringer tilgivelse og håb om et evigt liv, mens hans rolle som forbillede og lærer ofte bliver nedtonet eller marginaliseret. Målet her er ikke at afgøre denne langvarige spænding, men at spørge hvordan vi bedst kan leve os ind i en holistisk forståelse af Jesus, der forvandler vores liv, til gavn for verden.

Vores evne til at leve på den måde, Jesus underviste om, bliver formet af vores forståelse af, hvem han er, og hvad hans budskab og arbejde betyder for vores liv. Det er tydeligt, at Jesus ønskede, at hans disciple og senere efterfølgere rent faktisk skulle gøre de ting, han gjorde og underviste om (Johannes 14,23-24). Men som rabbi opfordrer Jesus os til at gøre ting, der virker umulige for mennesker: elske vores fjender, vende den anden kind til og „være fuldkomne“. Enhver, som forsøger at følge disse instruktioner, finder hurtigt ud af, at det er svært, og måske endda umuligt, at praktisere Jesus' undervisning uden en kilde til kraft og kærlighed, der er større end vores egen. Vores anstrengelser, og følgende fiaskoer, får os til at indse, at vi har brug for en indre forvandling, hvis vi ønsker at se vedvarende forandring i vores verden.

Jeg bliver opmuntret af de mange tegn, der tyder på, at vi er ved at lære at værdsætte Jesus både som rabbi og messias. For

Jesus som frelser og Jesus som lærer er lige vigtigt for os, hvis vi vil følge Vejen. Gennem sin død og opstandelse gør Jesus det muligt for os at gå ind i kærlighedens rige. Og gennem sit eksempel og sin undervisning lærer han os, hvordan vi skal leve i kærlighedens rige og lade Guds liv være kilden til vores liv. For Jesus' første disciple var de to dimensioner ligeværdige. De forkyndte Guds riges virkelighed og underviste om Jesus som den opstandne messias (ApG 28,31). Apostlen Paulus tydeliggør denne forbindelse, når han skriver: „[Gud] friede os ud af mørkets magt og flyttede os over i sin elskede søns rige; i ham har vi forløsningen, syndernes forladelse“ (Kol 1,13-14).

For den første kirke var Jesus' måde at leve på en revolutionær og modkulturel kraft, der tilbød et alternativ til Romerrikets magtstrukturer og ordninger. Efterhånden som Jesus' måde at leve på gradvist blev til den religion, vi kalder kristendommen, blev den defineret mere af sine kirkelige ritualer, dogmer og hierarkiske strukturer end af den kærlighedens græsrodsbevægelse, den begyndte som. Efter kristendommen blev lovliggjort under kejser Konstantin, dannedes der profetiske og monastiske grupper, der fortsatte med at præsentere Vejen som et overbevisende alternativ til imperiet. Når kristendommen bliver civilreligion eller folkereligion i et samfund, så vil der uvægerligt opstå bevægelser i periferien, der kalder mennesker til mere autentisk og legemliggjort discipelskab af Jesus. Gennem mindre, radikale fællesskabers handlinger (som for eksempel ørkenmødrene og -fædrene, de første franciskanere og anabaptisterne) bliver hele kirken fornyet og kaldet ind i Skaberens forløsende planer. Vi kan blive inspireret af dem, der er gået foran os, når vi skal finde ud af, hvordan vi kan praktisere Jesus' måde at leve på i vores tid, på vores sted.

EN INVITATION TIL AT GÅ PÅ OPLAGELSE

Præmissen for denne bog er ganske enkel: „Lad os følge Jesus' vej.“ Men selvom det er enkelt, så er det ikke let at overføre til vores komplicerede liv. Vi kan spørge os selv, hvorfor noget så enkelt og selvfølgeligt som at lære at gøre de ting, som Jesus gjør-

de og underviste om, så sjældent bliver praktiseret, når det nu er noget, som mange af os siger, vi længes efter. Det, der begejstrer mig mest ved de sandheder, som bliver udforsket i denne bog, er deres potentiale til at forny vores erfaring af en Kristus-initieret forvandling, liv i fællesskaber og social forandring. Mit håb er, at du efter at have læst denne bog vil føle dig inspireret og udrustet til at udvikle dine egne eksperimenter på Jesus-vejen. Bogen er delt i to dele. Første del giver et perspektiv på handlingsbaserede gruppepraksisser og anvisninger til, hvordan du kan sætte dine egne eksperimenter i gang. Anden del giver et overblik over de overordnede emner i Jesus' undervisning og eksempler på specifikke praksisser. Jeg vil opfordre dig til at udforske dette materiale og afprøve nogle praksisser sammen med mindst én anden person. Spørgsmål til samtale og små eksperimenter til brug i grupper finder du i slutningen af hvert kapitel. En studieguide findes bag i bogen med forslag til, hvordan en gruppe kan læse bogen sammen.

Med denne bog håber jeg at bidrage til en fortsat samtale om, hvordan vi kan stræbe efter at følge Jesus-vejen i vores dagligdag. Jeg håber, at eksemplerne på disse sider vil inspirere til en mangfoldighed af historier om forvandling. Min drøm er at se praktiserende fællesskaber blive dannet over hele kloden. Du kan besøge www.jesusdojo.com og dele dine erfaringer med andre og se, hvad andre gør for at leve sammen i kærlighedens rige.

SAMTALE

- *At praktisere Vejen.* Når du tænker på din egen åndelige rejse, hvilke oplevelser har hjulpet dig mest med at integrere Jesus' undervisning i din dagligdag?
- *Fælles praksisser.* Hvornår har du erfaret det, der her bliver beskrevet som et praktiserende fællesskab? Hvordan var det, og hvordan har disse erfaringer formet dig?
- *Skift.* Hvor har du bemærket et „bevidsthedsskift“ i samfundet og i dig selv? Hvordan tror du, dette forandrede landskab påvirker din rejse med Gud?

- *At sidde fast.* Kan du forholde dig til en følelse af frustration eller „at sidde fast“ i dine åndelige praksisser? Hvor længes du mest efter forvandling: (1) i dig selv, (2) på det sted hvor du bor, eller (3) i forhold til de problemer, verden står over for?
- *Rabbi og messias.* Er du mest tryk ved eller vant til at betragte Jesus som messias eller rabbi? Hvordan vil du forklare sammenhængen mellem Jesus som en lærer at efterfølge og en frelser at tro på?
- *Eksempler.* Hvilke historiske personer eller nutidige grupper inspirerer dig mest med hensyn til at følge Jesus-vejen?
- *Påfaldende mangel.* Hvorfor tror du, at noget så enkelt og selvfølgelig som at lære at gøre de ting, som Jesus gjorde og underviste om, så sjældent bliver praktiseret?
- *Invitationen til at vove og eksperimentere.* Bliver du skræmt eller begejstret ved tanken om en mere radikal, handlingsorienteret og kropslig måde at være discipel af Jesus på? Hvorfor?

ØVELSE

Giv plads til en ny drøm om, hvordan du ønsker dit liv skal være. De fleste af os har i en eller anden grad et ønske om noget andet eller mere i vores liv. Det er et udtryk for længslen efter livet i kærlighedens rige. Nogle gange er første skridt ud af dødvan- det at lære at drømme igen. Tal med en eller to andre om, hvad du længes efter, og hvad der forhindrer dig i mere fuldt ud at erfare livet i Guds rige.